

Winters wit

Ze hadden elkaar ontmoet op kantoor. Ze had hem direct gezien op haar eerste werkdag. En sindsdien waren ze onafscheidelijk geweest. Hij altijd trouw op de vensterbank voor haar. Maar nu mocht hij mee. Naar huis. Fier stond hij nu voor het raam naar buiten te kijken. Het was winter en de eerste sneeuw lag op het gras. Binnen was het warm, net genoeg om zijn stramme takken soepel te houden. De orchidee was gelukkig. Omringd met goede zorgen, genietend van het leven. Delicaat en verfijnd. Symbool van stijl en gratie.

Achter hem dekte ze de tafel in winters wit. Zo dadelijk zou haar gezin opstaan. De geur van warme chocolade en toast ging door het huis. Haar zorgvuldigheid, daar hield hij van. Orchideeën houden van zorgvuldigheid. Haar aandacht voor detail. Orchideeën houden van detail. Even aandachtig en zorgvuldig was ze op kantoor. Zij en haar collega's. Dat had hij gezien. En dat maakte het verschil. Meer nog dan de fijnste stoffen en de mooiste patronen, betoverden zij de bezoekers op kantoor. Hiermee maakten ze het verschil. Met zorgvuldigheid en aandacht, voor detail, voor de klanten en voor de orchideeën. Hij kon het dus weten. Hij hoorde een deur. Het gezin kwam binnen en genoot van de tafel. Hoe kon het ook anders?

Verhaaltje geschreven door Jens Pas december 2011 als begeleidend tekstje voor de kerst attentie voor alle medewerkers van Mistral Home